

Papa Francesc: "Déu no considera ningú definitivament perdut"

El Papa Francesc va explicar, en l'audiència de dimecres 4 de maig, la paràbola del bon pastor: "Déu no considera ningú definitivament perdut"

09/05/2016

17. L'ovella perduda (cf. Lc 15,1-7)

Estimats germans i germanes, bon dia!

Tots coneixem la imatge del Bon Pastor que porta sobre les seves espatlles l'ovella perduda. Des de sempre aquesta imatge representa la sol·licitud de Jesús pels pecadors i la misericòrdia de Déu que no es resigna a perdre'n cap. Jesús explica la paràbola per fer comprendre que la seva proximitat envers els pecadors no ha d'escandalitzar, ans al contrari ha de provocar en tots una reflexió seriosa sobre com vivim la nostra fe. La narració, per una banda, mostra els pecadors que s'atansen a Jesús per escoltar-lo i per l'altra, els doctors de la llei, els escribes sospitosos que s'allunyen d'Ell pel seu comportament.

S'allunyen perquè Jesús s'apropava als pecadors. Eren orgullosos, eren superbs, es creien els justos.

La nostra paràbola es desenvolupa al voltant de tres personatges: el pastor, l'ovella perduda i la resta del ramat. El qui actua, però, només és el pastor,

no les ovelles. El pastor és l'únic veritable protagonista i tot depèn d'ell. Una pregunta introdueix la paràbola: *«Si un home d'entre vosaltres té cent ovelles i en perd una, ¿no deixa les noranta-nou al desert i va a buscar la perduda fins que la troba?»* (v. 4). Es tracta d'una paradoxa que crea dubtes sobre la manera d'actuar del pastor: és prudent abandonar les noranta-nou per una sola ovella? I no és més segur deixar el ramat a la pleta que no pas al desert? Segons la tradició bíblica, el desert és lloc de mort on és difícil trobar menjar i aigua, sense refugi i a la mercè de les feres i dels lladres. Què poden fer noranta-nou ovelles indefenses? La paradoxa però continua, dient que el pastor, un cop trobada l'ovella, *«no se la posa a les espatlles ple d'alegria i, arribant a casa, convida els amics i els veïns dient-los: Veniu a celebrar-ho amb mi»* (v. 5-6). Sembla doncs que el pastor no torna cap al desert per

recuperar tot el ramat! Preocupant-se per aquella única ovella sembla oblidar les altres noranta-nou.

Però en realitat no és així.

L'ensenyament que Jesús ens vol donar és més aviat que no es pot deixar perdre cap ovella. El Senyor no pot resignar-se al fet que ni una sola persona es pugui perdre. La manera de fer de Déu és la d'anar a cercar els fills perduts per fer festa després i alegrar-se amb tots pel seu retrobament. Es tracta d'un desig irrefrenable: ni noranta-nou ovelles poden tenir lligat el pastor, tancat a la pleta. Ell podria pensar així: "Faig el balanç: en tinc noranta-nou, n'he perdut una, però això no és una gran pèrdua". Ell en canvi va a buscar aquella, perquè cada una és molt important per a ell i aquella és la més necessitada, la més abandonada, la més rebutjada; i ell la va a cercar-la. Tots som aconsellats: la misericòrdia envers els pecadors és

la manera d'obrar de Déu i Ell és absolutament fidel a aquesta misericòrdia: res ni ningú podrà desviar-lo de la seva voluntat de salvació. Déu no coneix la nostra cultura actual del rebuig, a Déu això no li entra. Déu no rebutja ningú; Déu estima tots, cerca tots: un a un! Ell no coneix aquesta paraula “rebutjar la gent”, perquè és tot amor i tot misericòrdia.

El ramat del Senyor està sempre fent camí: no posseeix el Senyor, no pot fer-se a la idea de tancar-lo en els nostres esquemes i en les nostres estratègies. El pastor es trobarà sempre on hi ha l'ovella perduda. El Senyor doncs hem de buscar-lo allà on Ell vol trobar-nos, no on nosaltres pretenem trobar-lo! De cap altra manera es podrà tornar a reunir el ramat si no és seguint el camí assenyalat per la misericòrdia del pastor. Mentre recerca l'ovella perduda, ell provoca les noranta-nou

perquè participin en la reunificació del ramat. Aleshores no només l'ovella portada sobre les espatlles, sinó tot el ramat seguirà el pastor fins a casa seva per fer festa amb els “amics i veïns”.

Hem de pensar sovint en aquesta paràbola, perquè en la comunitat cristiana sempre hi manca algú que se n'ha anat, deixant buit el seu lloc. A vegades això és descoratjador i ens porta a creure que és una pèrdua inevitable, una malaltia sense remei. És aleshores que correm el perill de tancar-nos en una pleta, on no se sentirà l'olor d'ovella, sinó l'olor de resclosit! I els cristians? No podem quedar tancats, perquè farem l'olor de les coses tancades. Mai! Cal sortir i no tancar-nos en nosaltres mateixos, en les petites comunitats, en la parròquia, considerant-nos “els justos”. Això succeeix quan manca l'impuls missioner que ens porta a trobar els altres. En la visió de Jesús

no hi ha ovelles definitivament perdudes, sinó només ovelles que cal trobar .Això ho hem d'entendre bé: per Déu no hi ha ningú definitivament perdut. Mai! Fins al darrer moment, Déu ens busca. Penseu en el bon lladre; però només en la visió de Jesús ningú està definitivament perdut. La perspectiva per tant és completament dinàmica, oberta, estimulants i creativa. Ens empeny a sortir a la recerca per emprendre un camí de fraternitat. No hi ha cap distància que pugui mantenir allunyat el pastor; i cap ramat pot renunciar a un germà. Trobar qui s'ha perdut és la joia del pastor i de Déu, però també és la joia de tot el ramat! Siguem tots nosaltres ovelles retrobades i recollides per la misericòrdia del Senyor, cridats a recollir juntament amb Ell tot el ramat!

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/papa-francesc-
deu-no-considera-ningu-definitivament-
perdut/](https://opusdei.org/ca/article/papa-francesc-deu-no-considera-ningu-definitivament-perdut/) (06/04/2026)